

системи.

Варто зазначити, що позитивні зрушення все ж відбуваються. Україна залучає велику кількість іноземних професіоналів цієї сфери, щоб на їх досвіді реформувати та оновити систему норм до відповідних європейських стандартів. Відбувається перегляд та удосконалення як базових законів та підзаконних актів, так і прийняття нових правових норм щодо відносин, що раніше не регулювалися правом.

Список використаних джерел:

1. Гавердовский А.С. Имплементация норм международного права. – Киев: Вища школа. Головное изд-во, 1980. – 320 с.
2. Блищенко И.П. Международное морское право: Учебник. – Москва: Изд-во УДИ, 1988. – 288 с.
3. Конвенция Организации Объединенных Наций по морскому праву. — Нью-Йорк: Изд-во ООН, 1982. — 204 с.
4. Анцелевич Г.А. Международное морское право (учебник). – К.: Издательский дом «Слово», 2003.
5. Демиденко В. В. Міжнародно – правова основа національного морського права України: теоретичні аспекти. – Одеса: БАВА, 1995. – 104 с.
6. Гуреев С.А. Коллизионные проблемы морского права. М., 1972.

ПРОБЛЕМИ АДАПТАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄС ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Мараховська Олена Миколаївна, здобувач 1 курсу факультету №2 НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Коваленко І.А.**

На даному етапі політичного, суспільного та економічного розвитку України адаптація національного законодавства до норм права ЄС має особливу значущість та актуальність, оскільки з цим процесом пов'язане не тільки створення відповідної правової бази для майбутнього вступу до ЄС, а й досягнення інших важливих для нашої держави цілей, а саме: створення підґрунтя та рушійної сили правової, адміністративної, та судової реформи; підвищення конкурентоспроможності економіки та сприяння залученню іноземних інвестицій в Україну; подальшої демократизації суспільних процесів, розбудови громадянського суспільства і справжньої демократії.

Метою роботи є аналіз проблем адаптації законодавства України до законодавства ЄС в нормативно-правовому та організаційному контекстах.

Варто зазначити, що в переважній більшості складність досягнення мети адаптаційного процесу пов'язано з об'єктивною причиною тривалості даного процесу та суб'єктивною причиною неможливості завершення даного процесу в Україні, зважаючи на складну політичну та

економічну ситуацію. З цього приводу І. Яковюк, спираючись на праці О. Євглевської, слушно вказує, що процеси адаптації є проявом динамічного – на відміну від “звичайного” умовно статистичного, еволюційного – виміру права, способом реалізації ще однієї (на додаток до основної – регуляторної) функції права, а саме його модернізаційної функції, що актуалізувалась на новому витку суспільного прогресу з новою силою. Наразі не проведено комплексне наукове дослідження питань нормативно-правового та організаційного забезпечення адаптації в рамках адміністративного права.

Щодо шляхів подолання проблем адаптації законодавства України до законодавства ЄС, можна сказати що, орієнтуючись на досвід нормотворчої діяльності членів ЄС, необхідно максимально визначити й реалізувати правові норми та принципи національної правової системи, з урахуванням норм і принципів європейського права. Відповідно до стратегії євроінтеграції нашої держави, адаптація законодавства України до законодавства ЄС полягає в зближенні національного законодавства із сучасною європейською системою права, що забезпечить розвиток політичної, підприємницької, соціальної, культурної активності громадян України, економічний розвиток держави в межах ЄС, сприятиме поступовому зростанню рівня життя населення. Імплементация положень європейського законодавства, передбачена економічною частиною Угоди про асоціацію, вкрай важлива в контексті проведення реформ, оскільки положення угоди можуть та повинні слугувати основою для нової моделі соціально-економічного розвитку України. Тому, розробляючи концепцію та програми секторальних економічних реформ, необхідно відразу враховувати вимоги базових директив ЄС, гармонізація з якими передбачена угодою.

Ключовим елементом успішної євроінтеграції України є досягнення певного рівня узгодженості українського законодавства із правовими нормами ЄС. Зближення законодавства України із сучасною європейською системою права забезпечить розвиток політичної, підприємницької, соціальної, культурної активності громадян України, економічний розвиток держави в рамках Євросоюзу і сприятиме поступовому зростанню добробуту громадян, приведенню його до рівня, що склався у державах-членах ЄС, а також створить необхідні передумови для отримання Україною статусу асоційованого члена ЄС, що є її головним зовнішньополітичним пріоритетом у середньостроковому вимірі.

Адаптація законодавства України, а згодом і всієї правової системи — важливе завдання, що потребує значних ресурсів і часу. У процесі його реалізації ми маємо покладатися не лише на технічну допомогу з боку ЄС, яка є потрібною і корисною, а передусім на власні сили, фінансові та матеріальні ресурси, політичну волю та відповідальність.

Список використаних джерел:

1. <http://referat-ok.com.ua/mizhnarodna-ekonomika/suchasni-stan-adaptacii-zakonodavstva-ukrajini-do-prava-jes>
2. <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/tpdu/2016-3/doc/5/05.pdf>
3. <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/db/2015-1/doc/4/02.pdf>
4. http://ena.lp.edu.ua:8080/bitstream/ntb/34618/1/30_188-192.pdf
5. http://www.niss.gov.ua/vydanna/panorama/issue.php?s=main2&issue=2003_2

СТРОКИ ВИКОНАННЯ ЗАБОВ'ЯЗАНЬ

Потоцький Дмитро Васильович, здобувач 2 курсу факультету №2 НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент **Бірюков В. І.**

В Україні триває поступова переоцінка, переосмислення політико-правових ідей та цінностей, відбувається процес оновлення системи права, її галузей та інститутів, трансформація практики правозастосування. Становлення ринкових відносин, формування нового правового простору, зміна соціальних пріоритетів призводять до необхідності по-новому, більш ґрунтовно, дослідити усталені правові інститути, які створюють фундамент правової системи та забезпечують належний рівень функціонування правових відносин в країні. За таких умов нагально необхідними є дослідження цивільних відносин та правових норм, які їх регулюють.

Тематична актуалізація дослідження строків у цивільному праві посилюється існуванням значної кількості дискусійних теоретичних і практичних питань щодо особливостей строків виконання зобов'язань, ролі та місця визначення строків в забезпеченні виконання зобов'язання тощо.

У цивілістичних напрацюваннях проблемі строків виконання зобов'язань приділяється досить велика увага, про що свідчать роботи таких знаних дослідників, як: Д. Боброва, Т. Боднар, В. Борисова, М. Брагінський, С. Братусь, В. Вітрянський, О. Дзера, О. Іоффе, В. Костянтинова, Н. Кузнецова, О. Сергєєв, І. Спасибо-Фатєєва, Г. Шершеневич та ін. Зазначені науковці зробили вагомий внесок у дослідження питань виконання зобов'язань в цілому.

Взагалі, щодо визначення правової природи строків у науковій літературі немає єдиної точки зору. Деякі правознавці вважають, що строки належать до категорії юридичних подій, оскільки їх настання або вплив мають об'єктивний характер та не залежать від волі суб'єктів правовідносин. Інші дослідники цієї теми схиляються до необхідності визнання за строками окремого статусу у загальній системі юридичних фактів, вважаючи, що з точки зору цивільного права строки є